

Предъ нашата нова позиция на около 5 километра на западъ се издигаше гребенъ, по който ясно личеше пжтя отъ Плевенъ за Троянъ. На утринъта на 23 августъ нашиятъ казашки разездъ донесе на генералъ Скобелева, че сж забелязали неприятеля, който по численостъ даваше да се мисли, че представлява едва ли не цѣлата Плѣвенска неприятелска армия. Наистина, наскоро следъ това ние забелязахме турския отредъ движещъ се по Троянското шосе. Генералъ Скобелевъ, който имаше основание да се опасява да не би този отредъ да се съедини съ отряда на противника, който бѣ изтегленъ отъ Ловечъ — нѣмаше намѣрение, следъ като бѣха изтеглени нашитѣ главни сили — да го атакува, тъй като разполагаме само съ една бригада отъ трета дивизия и нашата батарея. Тогава генералътъ заповѣда на нашитѣ пехотни части да започнатъ открито да маневриратъ съ целъ да покаже на противника, че ужъ въ Ловечъ ние разполагаме съ значителни сили. Турцитѣ, като забелязаха маневрирашитѣ части, размѣстиха своята артилерия по гребена и започнаха усилено да ги обстрелватъ. Начело на една отъ маневрирашитѣ дружини вървѣше самия генералъ Скобелевъ и въ единъ моментъ, когато неговата частъ бѣ не далече отъ редута, въ който бѣхъ азъ съ своя взводъ, една отъ неприятелскитѣ гранати случайно попадна въ опашката на дружината и предизвика голѣмо смущение и уплаха; забелязахъ какъ генералътъ спрѣ дружината, приведе я въ редъ и отново я поведе всрѣдъ огъня. Турцитѣ, като забелязаха, че единъ отъ снарядитѣ имъ бѣ попадналъ въ цельта, откриха и силенъ залповъ огънь по дружината, безъ да причинятъ, обаче, почти никаква вреда. Дълго време следъ това войницитѣ, които бѣха участвували въ тази дружина на генерала, си говорѣха, че тѣхниятъ генералъ не само себе можеше да запази отъ куршумитѣ, но и самитѣ тѣхъ — отъ снарядитѣ. Отсетне, както се научихме, единъ петъ хиляденъ неприятелски отредъ бѣ изпратенъ отъ Османъ-Паша за усиление Ловчанския отрядъ, но той бѣ закѣснѣлъ и не можа да вземе участие въ боя.